

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Vosnyák Csaba [redacted] és Vosnyákné Dömsödi Anna [redacted] alperesek korábban csatolt meghatalmazás alapján eljáró jogi képviselőjeként dr. Ozvári-Lukács Ádám [redacted] [redacted]

a Miskolci 2. Számú Ügyvédi Iroda [székhely: [redacted] [redacted] által képviselt M [redacted] felperes ellen használati díj megfizetése iránt az I. fokon a Miskolci Járásbíróság előtt 22.P.20.254/2018. számon, majd II. fokon a Miskolci Törvényszék előtt 2.Pf.20.343/2019. számon folyamatban volt perben – a /9. sorszámú jogerős ítélettel szemben kezdeményezett, jelenleg IV/1740-3/2019. számon folyamatban lévő alkotmányjogi panasz eljárásban – hivatkozva a T. Alkotmánybíróság vonatkozó megnevezésére az alábbi

hiánypótlást és kiegészítést

terjesztjük elő a törvényes határidőben – korábbi alkotmányjogi panaszunkkal egységes szerkezetben - az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény [a továbbiakban: Abtv.] 27. §-a alapján:

Felperes keresetében alpereseket 395.380 Ft használati díj, valamint ezen összeg után a 2017. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamat, továbbá a perköltség megfizetésére kérte kötelezni. Felperes követelését arra alapozta, hogy – álláspontja szerint alperesek a [redacted] alatti lakásingatlant jogcím nélkül használták. Fent hivatkozott I. fokú ítéletével a Miskolci Járásbíróság a keresetnek teljes egészében helyt adott, és alpereseket kötelezte, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessék meg felperesnek a keresettel érvényesített összeget.

Alperesek az I. fokú ítélettel szemben fellebbezéssel éltek, melyben részletesen kifejtették, hogy a határozatot mely okokból kifogásolják. E körben kiemeljük – különösen – azon alperesi hivatkozást, mely szerint az ingatlanban felújítási munkákat végeztek, közelebbről - lakhatóvá tették az ingatlant 2009. december 14. napjától 2010. március 29. napjáig - megbízás alapján. Az ingatlan teljesen felújítva – energetikai szempontból is megfelelő állapotban – jegyzőkönyv alapján átadásra került a felperes megbízónak. Ez azt jelenti, hogy alperesek az ingatlant felperesnek - kulcsokkal együtt - birtokba adták, s azt a továbbiakban

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 7 4 0 - 5 / 2020	
Érkezett: 2020 JAN 09.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: db	<i>[Signature]</i>

egyáltalán nem használták, abban nem laktak, továbbá azt semmilyen módon nem hasznosították. Alperesek ezzel összefüggően a Mezőkövesdi Járásbíróság hivatali visszaélését is hangsúlyozták fellebbezésükben, valamint kiemelték, hogy ennek alapján, illetőleg ezt követően 4 különböző járásbíróságon indított indokolatlanul pereket felperes alperesek ellen. Szintén kiemelendőnek tartjuk azon alperesi hivatkozást, miszerint felperes a használati díj iránti követelését a fentiek szerint több elkülönülő eljárásban érvényesítette. Felperes ily módon alperesekkel szemben a 2010. évtől 2017. évig felmerült 1.200.000 Ft összeget meghaladó – alperesek által egyéb iránt vitatott – használati díj követelését nem egy, hanem több peres eljárásban érvényesítette. Felperes ez által elérte, hogy valamennyi perre a kísértékű perek szabályai legyenek irányadóak, továbbá azokban a felülvizsgálati kérelem benyújtása ne legyen lehetséges. A fentiek szerinti perindítások – nyilvánvalóan – nem támaszthatók alá semmilyen ésszerű indokkal - sőt, pergazdaságossági szempontból kifejezetten előnytelennek minősíthetők. A követelés szétaprózása ugyanakkor alperesek tisztességes eljáráshoz való jogát egyértelműen sérti – részint a felülvizsgálati eljárás fentiek szerinti ellehetlenítésével, részint a kísértékű perek szabályainak visszaélésszerű alkalmazásával.

A fentiek mellett – alperesek kezdettől fogva hivatkoztak rá, aggályos, hogy a Miskolci Törvényszék - kizártsága ellenére – döntést hoz alperesek ügyében, miközben felperesek más pereit már az Egri Törvényszék tárgyalta – a Miskolci Törvényszék kizártsága okán. Alperesek e körben mind végig nyomatékosan hivatkoztak a Miskolci Törvényszék elfogultságára, illetőleg többszöri elfogult eljárására. Alperesek emellett folyamatosan utaltak arra a tényre, hogy a Mezőkövesdi Járásbíróság - a kereseti kérelem korlátait túllépve [Pp. 215. §] – csupán ítéletében minősítette a felek jogviszonyára irányadó megállapodást érvényes lakásbérleti szerződésként - vállalkozási szerződés helyett. Alperesek következetes álláspontja szerint - továbbá a bérleti szerződés érvényességének jogszabályi feltételei sem álltak fenn, mivel - az Ltv. és a vonatkozó önkormányzati rendelet értelmében – lakhatásra alkalmatlan ingatlan lakás céljára nem adható bérbe.

Fenti kérdésekkel összefüggően súlyos aggályokat vet fel a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 2. pontja is. A hivatkozott pont szerint a régi Pp. 271. § (2) bekezdése alkalmazásában az „ingatlan tulajdonára” vonatkozó ügy alatt az olyan jogvitát kell érteni, amelyben a fél az ingatlan tulajdonát érintő dologi jogi igényt érvényesít. Az „ingatlant terhelő jogra” vonatkozó ügynek az a jogvita minősül, amelyben a fél által érvényesített igény az ingatlan-nyilvántartásban az ingatlanra bejegyezhető, a tulajdonjogon kívüli egyéb jogot érint. Az „ingatlanra vonatkozó jogviszonyból eredő” ügy alatt az olyan jogvitát kell érteni, amelyben a fél az ingatlanra vonatkozó olyan egyéb kötelmi jogi igényt érvényesít, amely eredményessége esetén az ingatlan jogi helyzetében változást eredményezhet.

Figyelemmel arra, hogy – az 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 2. pontjában foglalt értelmezés alapján – a használati díj megfizetésével kapcsolatos ügy a Kúria értelmezése szerint nem

minősül olyan jogvitának, amelyben a régi Pp. 271. § (2) bekezdésének második mondatában szereplő kivétel alkalmazásának helye lenne, az ilyen ügyekben a 3.000.000 forintos értékhatár érvényesül a felülvizsgálati eljárás megindításakor.

Fentiek alapján megállapítható, hogy a Kúria fent hivatkozott véleménye a Pp. 271. § (2) bekezdésében foglalt szabályt – nehezen védhető módon – szűkítően értelmezi, s ez által indokolatlanul korlátozza a peres felek – jelen esetben – alperesek rendkívüli jogorvoslathoz való jogát. A Kúria fent hivatkozott véleményével együtt – a Miskolci Járásbíróság és a Miskolci Törvényszék eljárása arra vezetett, hogy alperesek felülvizsgálati kérelemmel érdemben nem tudnak élni, ez pedig a tisztességes eljáráshoz való jogukat sérti. Ez annál is inkább aggályos, mivel a régi Pp. 271. § (2) bekezdése – szemben a Kúriának a fent hivatkozott véleményben kifejtett álláspontjával – nem különböztet az ingatlanra vonatkozó egyes jogviszonyok között, így a felülvizsgálat kizárása az ingatlanon fennálló, színlelt szerződés szerinti bérleti jogviszony esetében valójában nem áll összhangban a Pp. hivatkozott rendelkezésével.

A jelen alkotmányjogi panaszunkkal támadott jogerős ítélet tartalmát vizsgálva szintén súlyos aggályok vetődnek fel. E körben utalunk arra az alperesek által már az elsőfokú eljárásban, valamint a fellebbezésükben is hangsúlyozott s jelen iratban fentebb említett körülményre, hogy alperesek az ingatlant soha nem használták, így abban nem laktak, s ott ingóságokat sem tárolták. Alperesek emellett az ingatlant nem hasznosították. Alperesek mindössze az ingatlan egy darab kulcsával rendelkeztek – azért, mert azt maga a megbízó felperes adta alpereseknek vissza a felújítás után, kizárólag az ekkor feltárt, jegyzőkönyvben rögzített hiányosságok pótlása érdekében [ÉMÁSZ, TIGÁZ szakhatósági átvétel pótlólagos elvégzése]. 2010. áprilisát követően felperes ezt az egy darab, alpereseknél lévő kulcsot nem volt hajlandó átvenni, a másik 3 darab kulcs ugyanakkor már a birtokában volt. Így történhetett, hogy az alperesek által a jelen per felperesével szemben indított, az ingatlanban eszközölt beruházások elszámolásával kapcsolatos perben a szakértőt az üres ingatlanba a náluk lévő kulccsal be tudták bocsátani.

Ezzel összefüggően ugyanakkor utalunk arra is, hogy alpereseknek a lépcsőház kapujához nem volt kulcsuk – a 2010. május havában történt zárcsere miatt, így az ingatlanba nem is tudtak ténylegesen bejutni, ezzel pedig – álláspontunk szerint – a birtoklás is kétségkívül megszakadt. Felperes emellett mindössze azzal, hogy néhány ezer forint ráfordításával – akár az alperesek költségén - kicseréli a felújított ingatlan bejáratán a zárat, az elvi lehetőségét is minden kétséget kizáróan megszüntethette volna annak, hogy alperesek esetleg mégis bejussanak az ingatlanba. A zár cserét a felperes – bármilyen ésszerű indok nélkül – éveken keresztül elmulasztotta – ez által olyan felróható magatartást tanúsítva, melyre előnyök szerzése érdekében nem hivatkozhat. E körben utalunk arra is, hogy 2010. évtől alperesek nem is kívánták használni az ingatlant, erről felperesnek tudomása volt, a felek között

kialakult jogviták tárgyát sem a bérleti jogviszony létesítése képezte; felperesnek tehát semmi ésszerű oka nem volt arra, hogy a birtokában lévő felújított ingatlan hasznosításával késlekedjék. A felperes részéről e késlekedést – valójában – mindössze az indokolhatta, hogy felperes a felújítási költséget alperesek részére nem akarta megtéríteni, illetőleg – miután arra a Bíróság felperest mégis kötelezte, majd azt alperesek felperessel szemben 2017. végén [az általános forgalmi adó mértékével csökkentve] végrehajtási eljárás keretében kényszerültek érvényesíteni – felperes ily módon akarta az elvesztett összeget visszaszerezni.

Fenti körülmények ellenére a jelen perben eljáró bíróságok ítéletükben ugyanúgy kötelezték alpereseket használati díj fizetésére, mintha azok a perbeli időszakban rendeltetésszerűen használták volna a bérleményt. Ezen álláspont elfogadása ugyanakkor azt jelenti, hogy alpereseknek ugyanazt a használati díjat kell fizetniük egy ténylegesen nem használt, és valójában nem is birtokolt ingatlan után, mint azon személyeknek, akik egy hasonló bérleményben ténylegesen laknak. Ez nem csupán ésszerűtlen, hanem alperesek jogát is sérti, hiszen az ítélet alperesek terhére – és felperes javára – anélkül állapít meg fizetési kötelezettséget, hogy azzal szemben bármiféle ellenszolgáltatás állna. Ez annál is inkább kifogásolható, mivel felperes közjogi jogalany, bár tény, hogy a konkrét jogviszony elsődlegesen magánjogi természetű.

Alkotmányjogi érvelés kiegészítése

Fentiek alapján – összegezve – megállapítható, hogy a kisértékű perek szabályainak alkalmazása és a felülvizsgálat lehetőségének kizárása jelen perben aggályosan történt, mivel az eljáró bíróságok nem szabtak gátat felperes azon visszaélés szerű törekvésének, hogy használati díj követelését számos részletre elaprózva érvényesítse. E mulasztás a Kúria fent hivatkozott véleményével együtt olyan jogi környezetet képez, mely a régi Pp. 271. § (2) bekezdésének rendelkezésével ellentétes módon korlátozza alperesek rendkívüli jogorvoslathoz, közelebbről felülvizsgálati kérelem benyújtásához való jogát. Ennek következtében – összevetve a régi Pp. 271. § (2) bekezdésével - alpereseknek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való joga sérült. Álláspontunk szerint – ugyanis nem tekinthető tisztességes eljárásnak az, ha a bíróság olyan követelésre alkalmazza a kisértékű perek szabályait, mely valójában nem ezen szabályok alá tartozna; a felperes által az alperesek ellen indított perekben érvényesített, ugyanazon jogviszonyból eredő teljes követelés ugyanis meghaladja az 1.200.000 Ft összeget. Szintén nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének az, ha a jogalkotó által biztosítani kívánt jogorvoslati jogot a bírói gyakorlat indokolatlanul szűkítő értelmezéssel korlátozza. Ezzel kapcsolatban utalunk arra, hogy az Alaptörvény t) cikkének (2) bekezdése taxatív felsorolja a hazánkban alkotmányos jogszabályok típusait. Ezen felsorolásból megállapítható, hogy a bírói döntések – így a Kúria döntései – nem minősülnek jogszabálynak. Ennek megfelelően az Alaptörvény t)

cikkének megsértését jelenti, ha a Kúria döntése a Pp. 271. § (2) bekezdésének rendelkezéseitől eltérően – azokhoz képest korlátozóan – teszi csupán lehetővé a rendkívüli jogorvoslat [felülvizsgálati kérelem] előterjesztését. Álláspontunk szerint – ha egy jogszabályalkotásra nem jogosult szerv olyan normát alkot, mely quasi jogszabályként egy törvény rendelkezésével összhangban nem álló szabályozást kíván érvényesíteni, az Alaptörvény t) cikkének sérelme megvalósul, mivel ez esetben arra jogosultsággal nem rendelkező szerv alkot törvényi szintű szabályozást, illetőleg korlátozza egy törvényi szintű norma érvényesülését.

Fentiekén túl - utalunk arra, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikkének (7) bekezdése biztosítja a jogorvoslathoz való jogot. E rendelkezést - nyilván – az adott jogterületre vonatkozó tételes jogszabályok figyelembe vételével kell értelmezni. Jelen esetben ez a jogszabály elsődlegesen a Pp, tehát a jogorvoslati jog alpereseket e törvény rendelkezéseivel összhangban illeti meg. Ha ugyanakkor a Pp. szerinti jogorvoslatot a felek – a Kúria szűkítő értelmezése miatt – mégsem tudják igénybe venni, úgy a jogorvoslati joguk sérül, s ez által az Alaptörvény XXVIII. cikke (7) bekezdésének sérelme is megvalósul. Tágabb értelemben továbbá – a törvényben biztosított jogorvoslati jog bírói korlátozása a tisztességes eljáráshoz való jogot is sérti.

A tulajdonhoz való jog kapcsán – kiegészítve fenti előadásunkat – utalunk arra, hogy felperes alperesekkel szemben jelen perben használati díjkövetelést kíván érvényesíteni. Amint azonban azt fentebb kifejtettük, alperesek – álláspontunk szerint – felperesnek használati díjat fizetni nem tartoznak. Az által ugyanakkor, hogy a II. fokon eljáró Bíróság – az I. fokú Bírósághoz hasonlóan – alpereseket mégis használati díj fizetésére kötelezte, az alperesek tulajdonában lévő jelentős összegű pénzt vont el alperesektől. Tette ezt annak ellenére, hogy felperes oldalán ezen összeggel szemben semmilyen ellenszolgáltatás, vagy bekövetkezett kár, illetőleg sérelem nem állott; továbbá a felek között nem állott fenn olyan jogviszony, mely alapján alperesek felperes részére ingyenes szolgáltatással tartoztak volna. Ennek alapján megállapítható, hogy a jelen felülvizsgálattal támadott ítélet alperesektől anélkül von el pénzt, azaz vonja el alperesek tulajdonát, hogy ezért alperesek ellenszolgáltatást kapnának. Ez nem egyeztethető össze az Alaptörvény XIII. cikkének (1) és (2) bekezdésében foglaltakkal, hiszen alperesektől úgy vonja el a tulajdonukban álló pénzüsszeget, hogy amögött nem áll semmilyen – fentiekben részletezett – kötelmi viszony, továbbá az közérdekkel sem indokolható, s kártalanítás sem merül fel.

Az alperesek kötelezése továbbá „használati díj” fizetésére olyan esetben, melyben valójában az ingatlant egyáltalán nem használták [kizárólag megbízás alapján felújítást végeztek benne], arra vezet, hogy az alperesek felújításra fordított pénzbeli hozzájárulása – felperes javára –

ellenszolgáltatás nélkül elvonásra kerül a használati díj fizetés megítélése által. Ez szintén sérti az alperesek tulajdonhoz való jogát, melyet az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése véd; valamint szintén arra vezet, hogy az alperesek által eszközölt felújítás által bekövetkezett értéknövekmény közérdek és kártalanítás nélkül megy át felperes tulajdonába. Ez ugyanakkor szintén az Alaptörvény XIII. cikk (2) bekezdésének sérelmét valósítja meg a kártalanítás és közérdek nélkül történő tulajdon elvétele révén.

Mindezek alapján a jelen panaszunkkal támadott jogerős ítélet az Alaptörvény fent hivatkozott rendelkezéseinek sérelmével került meghozatalra. Kérjük ezért a T. Alkotmánybíróságot, hogy szíveskedjék a jelen alkotmányjogi panasszal támadott ítélet alaptörvény-ellenességét megállapítani, s azt – az I. fokú ítéletekre is kiterjedően - megsemmisíteni.

Alperesek - az Abtv. 55. § (2) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, továbbá az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) Tű. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel – kijelentik, hogy a jelen ügyben előterjesztett alkotmányjogi panaszindítványukkal összefüggően nevük nyilvánosságra hozatalához hozzájárulnak.

Budapest, 2020. január 7.

Tisztelettel:

Vosnyák Csaba
I. r. alperes

Vosnyákné Dömsödi Anna
II. r. alperes

képv.:


dr. Ozvári-Lukács Ádám
ügyvéd

